

tryk, at mit gode Hjerte ogsaa skulde naa til Tjenestemændene, og dertil sagde jeg: Ja, det skal det, men det skal ogsaa naa længere, og det skal Tjenestemændenes gode Hjerte ogsaa: det skal ogsaa naa længere end til dem selv, thi al Ensidsighed er at forkaste. Og saa føjede jeg til, at jeg gad egentlig vidst, om nogen, der ser alvorligt paa Forholdene, tør, paa et Tidspunkt, da Indtægterne i flere Erhverv gaar ned med 30—60 pCt. eller mere, hævde, at man bør opretholde et Velstandstillæg for Tjenestemændene. Det nytter i hvert Fald ikke at hævde det, for det vil være ugørligt at opretholde det. Det vil snart vise sig. Saa-dan som Forholdene ligger, er det — det vover jeg at paastaa — Tjenestemændene, som er paa den rigtige Side af Plankeværket i Øjeblikket med Hensyn til Indtægt, og herinde skulde det dog være Principet, at man skal se Samfundet i dets Helhed og se, hvordan Forholdene ligger for de forskellige Erhvervsgrene. Thi det gælder ikke om, at en enkelt Stand har det bedre end en anden, men det gælder om at faa tilvejebragt saa nogenlunde taalelige Vilkaar for os alle; det maa dog være det Princip, hvorefter vi skal gaa. Jeg tror derfor ikke, at man, taget i Betragtning den Baggrund, hvorpaa Sagen skal ses, kan kritisere den Forandring, der er sket i Lønningerne, tværtimod. Jeg maa maaske føje til, at personlig havde jeg helst set, at det var Konjunkturtillæget, der var blevet taget bort, men man har foretrukket under Forhandlingerne at lade Nedgangen komme dels paa Konjunkturtillæget, dels paa Dyrtdistillæget. Men det er i alt Fald min Opfattelse, at det havde været mest naturligt at tage Konjunkturtillæget bort.

Jeg kommer saa til Takstnedsættelserne. Jeg læste nylig i „Social-Demokraten“ — og den skal man jo gerne se for at se, hvordan Arbejdet bedømmes —, at det er ganske særlig for Bønderne, Takstnedsættelserne er givet. Jeg maa sige, at indtil jeg faar bedre Forklaring, forstaar jeg ikke et Suk deraf, thi jeg maa mene, at baade Nedsættelsen af Statsbanetaksterne og Nedsættelsen af Posttaksterne er en Hjælp til hele Erhvervslivet. Og den var nødvendig af to Grunde. For det første kan enhver sige sig selv, at naar det, der skal transporteres paa Banerne, er gaaet ned til en Trediedel af den Værdi, det tidligere havde, kan der ikke opretholdes samme Fragt som tidligere derfor. Ogsaa af Hensyn til Konkurrencen var det nødvendigt, at Taksterne kom ned. Men hvordan Takstnedgangen skulde være til Fordel for blot en enkelt Klasse, er mig

ikke rigtig indlysende, men det kan jo være, at jeg nu under Forhandlingerne kan faa Besked om, hvordan det ligger.

Saa er der endelig Nedsættelsen af Indkomst- og Formueskatten. Jeg beklager, at det ærede Medlem Hr. Rode ikke er rigtig tilfreds med den, thi ganske vist er det rigtigt, at Kommune- og Amtsskatterne tynger i langt højere Grad en Statsskatterne. Det har jeg sagt tidligere, men der er dog en Ting, jeg her gerne vil fremhæve — vi har ofte drøftet det —, nemlig at Indkomst- og Formueskatten, ganske særlig den høje Formueskat, her i Landet i mangfoldige Tilfælde har bevirket, at Bunden er skrabet, saaledes at der ikke var nogen Indtægt for Kommunerne at ligne paa, og det betyder praktisk det samme som, at de øvrige Skatteydere skal betale den tilsvarende Del af Kommuneskatten alene. Det er sket i flere Tilfælde, idet Formueskatten betales med lige store Beløb, enten Formuen afkaster Rente eller ikke. Jeg skulde derfor mene, at Nedsættelsen af Indkomst- og Formueskatten vil i mangfoldige Tilfælde betyde, at Kommunerne indirekte faar nogen Lettelse, idet der vil blive et Beløb tilbage for Kommunerne at ligne paa. Jeg har før udtalt, naar man har talt om en forøget Formueskat — det var jo særlig under den socialdemokratiske Regering; man vilde have en forøget Formueskat —, at dette var jeg afgjort imod, thi ønskede man, at Kommunerne skulde have noget at ligne paa, var det nødvendigt, at Staten mindskede sin Del af Formueskatten. Derfor maa jeg sige, at Skattnedsættelsen kommer ikke alene dem til gode, der faar den, men kommer ogsaa indirekte til at virke paa Kommunerne.

Nu kan man naturligvis sagtens sige, at Nedsættelsen hjælper ikke dem noget, der betaler en lille Indkomst- eller Formueskat til Staten. Ja, naturligvis, en Mand, der betaler 6 Kr. 50 Ø. i Statsskat, kan Nedsættelsen ikke bringe samme Lettelse, som den bringer den Mand, der betaler 50 000 Kr.; det er saa lige til. Men jeg vil bede erindret, at det Forhold, hvori Skatten betales, forbliver det samme, det er slet og ret en Nedsættelse af Skatten, der sker, men den Progression, som findes i vore Skattelove, er den samme, og jeg kan ikke tænke mig, at det kan være galt at nedsætte Skatterne, hvis man mener at kunne undvære Skatter. Alt i alt vil det ikke alene gavne de store, som det er sagt, men det vil i Virkeligheden gavne hele vort Erhvervsliv, og jeg har det Indtryk, ud fra min Færden i Samfundet, at er der noget,